

for. Det tror jeg også at børn, der er anbragt uden for eget hjem, er meget glade for.

Derfor ville det jo være naturligt, at man i den knap så alvorlige situation, nemlig skilsmisse, også dér i selve lovgivningen præciserer, at barnet har ret til at blive hørt, medmindre det må antages at være åbenlyst til skade for barnet.

Kl. 14.00

Jeg må sige, at jeg faktisk er rigtig glad for, at vi nu kan få vedtaget det her lovforslag, og jeg er også fuldstændig på det rene med, at der skal skrives en hel del om, f.eks. at det ikke er omvendt bevisbyrde. Jeg skal have rettet i bemærkningerne – ingen tvivl om det.

Så er jeg også enig med de forskellige ordførere i, at det ikke er noget, vi skal haste og jage igennem. Ministeren har jo lige afleveret en rapport om samarbejdet med de sociale myndigheder og statsamterne, en rapport, som jeg synes har en chance for at løfte med hensyn til sagsbehandlingen. Der er stadig væk nogle ganske få huller, som jeg synes de ikke har været inde på, eller hvor jeg mener at man har misforstået den sociale servicelovgivning, men det kan vi også tage under udvalgsarbejdet.

Så ser jeg også frem til, at vi snart får Retsplejerådets rapport om eventuelle ændringer for, hvad vi skal gøre, når det virkelig går galt, hvilken rolle fogeden spiller, om vi kan få børnesagkyndige ind, om man skal bruge magt over for et barn osv., således at vi tager alle de her forskellige temaer samlet, før vi går til betænkningssafgivelse i forbindelse med det her lovforslag.

Jeg takker for en god og ordentlig debat, og jeg er helt sikker på, at vi alle sammen vil kunne mødes, for det er mine bemærkninger, der har været for firkantede, og jeg er sikker på, at det bliver i enighed, det her lovforslag bliver vedtaget. Men tak for debatten.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg har et enkelt spørgsmål til fru Anne Baastrup.

Jeg ser den situation for mig, at et ægtepar bliver skilt. De har en lille dreng på 6-7 år, som går i 1. klasse. Han går til fodbold. Han er selvfølgelig dybt ulykkelig. Han ønsker ikke at flytte. Mor er nødsaget til at flytte til en anden by, for hun skal jo også opretholde livet, og det var ikke hende, der fik huset på hjemegnen. Han er ked af det; han vil simpelt hen ikke med. Han vil blive hos far, fordi far bliver i huset.

Hvordan forholder vi os til det? Har barnet ret til at håndhæve: Jeg vil blive hos far, fordi jeg vil blive her i fodboldklubben og i min skole?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er ikke min opfattelse, at det er det, det drejer sig om her. Det her drejer sig om de eksempler, hvor forældrene er blevet enige – vi gør sådan og sådan – men hvor børnene er 4, 5, 6 år, når beslutningen bliver truffet, og når de så kommer i puberteten, hvor de kan se, at de ikke kan få deres liv til at hænge sammen, skal de have lov til at snakke med nogen.

Det er jo ikke ensbetydende med, at man skal tage udgangspunkt i, hvad barnet så rent faktisk vil have. Men der må være nogen, barnet kan komme til at snakke med og sige: Det vil jeg meget gerne have; vil du ikke godt sige til mor, at jeg frygtelig gerne vil have det lavet om? Vil du ikke godt være den, der siger det til mor? Det er ikke, fordi jeg ikke gerne vil være sammen med mor, jeg vil bare ikke være sammen med hende de dage.

Altså sådan, at der er nogen, der går ind og overtager barnets problematisering af den måde, som forældrene i enighed har strikket deres liv sammen på. Det er for at give børnene en mulighed for at komme ud af en fastlåst situation.

Det er ikke, fordi barnet som 5-6-årig skal bestemme: Jeg vil blive boende her, punktum. Der må man tage udgangspunkt i: Hvad er barnets tarv? Hvad er det bedste for barnet her? Hvem af de to forældre skal have forældremyndigheden? Hvis der er enighed om det, så er det den forælder, der gerne vil have det. Hvis den enighed opnås, så er det ikke barnet, der skal bestemme det her. Det er slet ikke på det niveau.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.